

Počitnic je konec

Pa smo spet pričeli s šolo. Naša mama sicer pravi, da so bile počitnice le predolge in da nas je že do grla sita. Mi otroci smo pa nasprotnega mnenja: radi bi imeli počitnice vsaj še toliko časa, da bi kostanj obrali. Zdaj smo pa dopoldne v šoli, popoldnevi so pa tako kratki, da prideš komaj v gozd, pa je mrak in moraš domov, ko bi lahko nabral še veliko tega žlahtnega sadeža, ki je letos tako lepo obrodil. Res je škoda za kostanj, ki nam ga poberejo drugi pred nosom. Ti so namreč tako srečni, da nimajo šole.

Letošnje počitnice so bile drugače prav lepe. Imeli smo dosti gorkih dni in smo se pridno kopali ter sončili. Še zdaj smo take kože kot zamorci. Bolj učeno in po šolsko se pravi temu temna polt. Sosedov Jožek ima zdaj tako polt, da se že ves teden ni umil in pravi, da ima tudi v šoli mir, ko gospod učitelj z naočniki ne loči nenaravne polti od naravne. Malo bolj nerodno bo pozneje, ko bo koža izgubila svojo temno polt in se bo treba zopet redno umivati. Umivanje je pri nas dečkih tako nekaj odveč. Deklice pa imajo vedno s pomivanjem opraviti in se tam mimogrede tudi malo umijejo. A mi delavni ljudje res mnogokrat nimamo časa za to, vsaj jaz ne. Ko zjutraj vstanem in se napravim, moram po kratki jutranji molitvici takoj v drvarnico po drva. Nato nakrmim zajčke. Medtem je kuhan močnik in ga v hitrici použijem. Zdaj je treba zmetati šolske reči v torbico in oditi v šolo. Mama pravi, naj prej vstanem, da mi ne bo treba tako vihrti.

Popoldnevi so zdaj tako kratki, da ne morem vsemu kaj. S sosedom Jožkom morava v gozd, da dobiva še kaj kostanja. Medpotoma trgava travico za zajce in pobirava suhljad, da mamica z njo podkuri. Zvečer izvršim domače naloge in se učim, če me seveda mamica našene.

Letos je začela hoditi v šolo tudi naša Tončka. Ta je pa še strašno otročja in smešna. Doma posnema učiteljico, kako uči v šoli. Ker nima mlajših bratcev, in sestric, poučuje svoje punčke.

Tončka je vsa navdušena za šolo in pravi, da bo postala učiteljica. Bog ji daj srečo. Midva s sosedom Jožkom sva se pa zmenila, da bova šoferja. Ti možje so res srečni: vozijo se zastonj in vidijo dosti sveta.

Letos smo dobili novega gospoda kateheta. S prejšnjim sva se kljub moji navihanosti prav dobro razumela. Kar malo skrbi me, če ni novi gospod že kaj poučen, kakšne sem lansko leto nakuril.

Med počitnicami sem srečal na cesti prejšnjega gospoda, ki me je prijazno vprašal: »No, Janezek, ali si kaj priden?« »Kakor je,« mi je nekako ušlo. Gospod katehet se je nasmejaval in me prijazno potrepljal po rami, rekoč: »Ti si pa res pravi fant, ki vedno poveš po pravici. Tako je moško!«

Upam le, da za moje lanske pregreške ni zvedel sedanji gospod katehet. Vsaj kakega sumljivega znaka nisem še opazil. Kadar se spomnim na tisto nerodnost, mi postane še zdaj vroče. Zadeva je bila takale: Pri gospodu katehetu smo imeli posebne knjižice, kamor smo vpisavali, kaj se moramo naučiti in kar ni bilo v šolski knjigi. Tudi risali smo v te knjižice, da smo si snov lažje zapomnili. Vsak mesec je gospod katehet te knjižice pobral, jih pregledal in napisal svoje opazke za starše, kako se obnašamo in učimo. To so morali starši podpisati in gospod katehet je knjižice zopet pregledal. Kmalu v začetku leta sem s svojimi nerodnimi odgovori dal gospodu katehetu povod, da je napisal: »Zadnje čase slabo odgovarja in premalo pazi.« — Zaradi te pripombe sem bil zelo v škripeih. Kdaj in kako naj dam to očetu podpisati? Moj oče v takih zadevah ne pozna šale. Končno mi le pade v glavo rešilna misel: knjižice sploh ne dam podpisati očetu in je ne oddam gospodu katehetu. Saj morda v množici knjižic tega ne bo opazil. Za vsak slučaj kupim še eno knjižico, jo natančno prepišem — seveda brez slabe pripombe gospoda kateheta — in si skušam priboriti kako pohvalo. Šlo je po sreči. Gospod katehet ni opazil, da moja knjižica manjka. Zdaj sem se pa učil na vse pretege in skrbno pazil pri pouku. Videl sem, da je gospod katehet tega vidno vesel. Ko je prišel spet čas oddaje knjižic, sem predložil prepisani izvod in dobil pripombo: »Učenec se je poboljšal.« Oče je doma z veseljem podpisal in rekel: »Le glej, da boš vedno boljši.« —

Tega mojega dvojnega knjigovodstva pa je bilo prav kmalu konec. Lepega dne se ustavi gospod katehet ob našem vrtu, kjer sta se z očetom pomenila to in ono. Končno sta prišla tudi name. Stal sem v veži in slišal, ko je gospod katehet rekel, da sem bil v začetku leta nekaj neroden in je to po knjižici tudi sporočil. Oče pa je trdil, da nič ne ve za to.

»Pokličite fanta,« je rekel gospod katehet. Oče pa je povabil gospoda v sobo in tu se je izvršilo, česar sem se vedno bal. Pokazati sem moral vse zapiske, to se pravi — oba zvezka. Drugega izhoda ni bilo več. Vdal sem se, naj bo kar hoče.

Gospod katehet je takoj videl, kako je s stvarjo. Skrivati tega tudi ni bilo več mogoče. Oče je hotel narediti z menoj temeljit obračun, a gospod katehet se je zavzel zame. Branil me je, češ da sem drugače odkritosrčen in naj mi bo za prvič prizanešeno. Temu se je tudi oče vdal. Zagrozil pa mi je, da drugič ne bo šlo tako gladko.

Prav hvaležen sem prejšnjemu gospodu katehetu za to zaščito pred trdo očetovo roko in nikoli ga ne pozabim. Sklenil sem pa že takrat, da takih dvojnih knjigovodstev ne bom več vodil.

Winkler Venceslav

Veliki vlak

*Trije stoli, miza mala —
v sobi puha vlak dirkač.
Peter sam je strojevodja,
sam sprevodnik in kurjač.*

*»U!« in »Čuha! Čuha! Čuha!«
vlak po sobi godrnja,
zdaj v Ljubljano, zdaj v Logatec
strojevodja ga ravna.*

*Morda pa bi šli še dalje
do Berlina in Pariza,
pa je vmes prišla nesreča:
prevrnila se je miza.*